



stuk **287** (2009-2010) – Nr. 4
ingediend op 18 mei 2010 (2009-2010)

Voorstel van decreet

van mevrouw Tinne Rombouts, de heer Bart Martens,
de dames Liesbeth Homans en Valerie Taeldeman,
de heer Wilfried Vandaele, mevrouw Michèle Hostekint
en de heer Lode Ceyssens

houdende wijziging van het decreet van 28 juni 1985
betreffende de milieuvergunning,
wat betreft de invoering van maatregelen
tot aanpak van de milieuvergunningenpiek

Verslag

namens de Commissie voor Leefmilieu, Natuur,
Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
uitgebracht door de dames Mercedes Van Volcem en Tine Eerlingen

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Bart Martens.

Vaste leden:

de heer Lode Ceyskens, mevrouw Tinne Rombouts, de heer Johan Sauwens, mevrouw Valerie Taelman;
mevrouw Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, de heer Pieter Huybrechts, mevrouw Marleen Van den Eynde;
de dames Gwenny De Vroe, Mercedes Van Volcem;
mevrouw Michèle Hostekint, de heer Bart Martens;
mevrouw Liesbeth Homans, de heer Wilfried Vandaele;
de heer Ivan Sabbe;
de heer Hermes Sanctorum.

Plaatsvervangers:

de heer Robrecht Bothuyne, de dames Karin Brouwers, Veerle Heeren, de heer Jan Verfaillie;
mevrouw Katleen Martens, de heren Stefaan Sintobin, Wim Wienen;
de heren Karlos Callens, Dirk Van Mechelen;
de heer Philippe De Coene, mevrouw Els Robeyns;
de dames Sophie De Wit, Tine Eerlingen;
de heer Boudewijn Bouckaert;
de heer Dirk Peeters.

Stukken in het dossier:

- 287** (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet
– Nr. 2: Verslag over hoorzitting
– Nr. 3: Amendementen

INHOUD

I. Toelichting	4
II. Algemene bespreking	5
III. Artikelsgewijze bespreking	12
IV. Eindstemming	15
Gebruikte afkortingen	16
Tekst aangenomen door de commissie	17

De Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed besprak het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, wat betreft de invoering van maatregelen tot aanpak van de milieuvergunningenpiek, op 23 februari, 2 maart en 11 mei 2010.

Op 2 maart 2010 werd een hoorzitting gehouden over het voorstel van decreet. Daarover wordt verslag uitgebracht in *Parl. St.* VI. Parl. 2009-10, nr. 287/2.

I. TOELICHTING

Mevrouw *Valerie Taeldeman* geeft op 23 februari 2010 toelichting bij het voorstel van decreet.

Het Milieuvergunningendecreet trad op 1 september 1991 in werking en voegde de vroegere ARAB-vergunning, lozings- en afvalstoffenvergunning samen tot één milieuvergunning. Het beperkte meteen ook de looptijd van deze nieuwe milieuvergunningen tot ten hoogste twintig jaar, te tellen vanaf de inwerkingtreding van het decreet.

Deze geldigheidsdatum maakt ook dat vergunningen die werden toegekend tussen 1981 en 1991 en oorspronkelijk een langere looptijd hadden, op 1 september 2011 vervallen. Concreet betekent dit dat tegen die datum ongeveer 5000 klasse 1-vergunningen en 13.000 klasse 2-vergunningen moeten worden vernieuwd.

Door de te verwachten toevloed aan aanvragen dreigen exploitanten – waaronder heel wat land- en tuinbouwers – niet tijdig aan een verlenging van hun vergunning te geraken.

Het onderzoek en de dossiervoorbereiding van een milieuvergunningsaanvraag in eerste aanleg omvat voor de betrokken overheidsdienst een plaatsbezoek, het opstellen van een kwaliteitsvol onderzoeksverslag met inbegrip van een afweging van de toelaatbaarheid en in voorkomend geval het bepalen van de milieuvoorwaarden, alsook de deelname aan de Milieuvergunningscommissies. Het is volgens de indieners duidelijk dat de betrokken overheidsdiensten, inclusief de diensten van gemeenten en provincies, niet opgewassen zijn tegen de taak om in 2010-2011 een dergelijk aantal hervergunningsaanvragen te verwerken binnen de voorziene adviestermijnen.

Door deze uitzonderlijke situatie kan gedurende een lange periode rechtsonzekerheid ontstaan voor de exploitanten.

Volgens mevrouw Taeldeman moet de commissie Leefmilieu vooral oog hebben voor het feit dat het risico reëel is dat de vergunningenpiek afbreuk doet aan de bescherming van de mens en het leefmilieu die de milieuvergunning biedt tegen de negatieve gevolgen van hinderlijke inrichtingen. De behandeling van een te hoog aantal dossiers op korte termijn kan immers leiden tot onzorgvuldige adviezen en precaire beslissingen, die op hun beurt tot calamiteiten kunnen leiden.

Om die nadelige gevolgen van de vergunningenpiek te beperken, leggen de indieners het voorstel van decreet voor. Het voorstel wil de absolute limiet van twintig jaar van het Milieuvergunningendecreet opheffen voor de vergunningen afgeleverd voor 1991, en de looptijd ervan verlengen door ze te koppelen aan de oorspronkelijk voorziene termijnen van de ARAB-vergunningen. Die lopen tot uiterlijk 31 augustus 2021, afhankelijk van het moment van toewijzing. Hierdoor wordt het verval van de lopende vergunningen gefaseerd. Iedere vergunning verleend tussen 1 september 1981 en 1 september 1991 met een vergunningstermijn van dertig jaar, vervalt dan immers op haar normale einddatum. Een vergunning verleend voor dertig jaar in 1985 bijvoorbeeld komt te vervallen in 2015, een vergunning verleend in 1986 vervalt in 2016.

Het voorstel van decreet verschuift de vergunningenpiek dus niet met tien jaar, maar voorziet in een spreiding over een periode van tien jaar. Dit moet volgens de indieners de gemeentelijke, provinciale en gewestelijke overheden die bij het vergunningsproces betrokken zijn, voldoende ruimte bieden om de vergunningenpiek succesvol aan te pakken.

Mevrouw Taeldeman beklemtoont dat alle exploitanten die momenteel een milieuvergunningsaanvraag in voorbereiding hebben vanzelfsprekend vervroegd de hernieuwing van hun milieuvergunning kunnen indienen.

Het voorliggende voorstel van decreet wil een structurele oplossing aanreiken om de voorziene vergunningenpiek te minimaliseren.

II. ALGEMENE BESPREKING

Hoorzitting

De commissie hield op 2 maart 2010 een hoorzitting over het voorstel van decreet. Na een inleidende uiteenzetting door de afdeling Milieuvergunningen van het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie, werden vertegenwoordigers gehoord van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, de Vereniging van de Vlaamse Provincies en de beroepsvereniging van de Vlaamse Milieucoördinatoren. Over de hoorzitting wordt verslag uitgebracht in *Parl. St. Vl. Parl.* 2009-10, nr. 287/2.

Amendementen

Op 11 mei 2010 wordt de bespreking van het voorstel van decreet voortgezet. De heer *Bart Martens* stelt dat de meerderheidsfracties amendementen hebben ingediend die rekening houden met de opmerkingen die tijdens de hoorzitting werden gemaakt. Die amendementen zijn gepubliceerd in *Parl. St. Vl. Parl.* 2009-10, nr. 287/3.

Mevrouw *Tinne Rombouts* geeft een algemene toelichting bij deze amendementen. Er blijft volgens de indieners een knelpunt inzake de hernieuwing van vergunningen die massaal aflopen in 2011. De bezorgdheid van de indieners van het voorstel van decreet blijft dat de hernieuwingsaanvragen op een degelijke en vlotte manier kunnen worden behandeld. Dat is zowel belangrijk voor de leefmilieukwaliteit als voor de aanvragende bedrijven. Hoewel helaas niet alle cijfers beschikbaar zijn, blijkt uit een analyse van de beschikbare gegevens dat – indien de aanvragenpiek over een periode van tien jaar zou worden gespreid, zoals in het voorstel van decreet wordt voorgesteld – het aantal aanvraagdossiers in de laatste jaren al minder hoog zou zijn. De indieners stellen dan ook bij amendement nr. 2 voor de termijn voor de verlenging van de vergunningen verleend voor de inwerkingtreding van het Milieuvergunningendecreet te halveren en te beperken tot uiterlijk 1 september 2016. Dit belangrijke amendement heeft tot gevolg dat de vergunningenpiek in een kortere periode, ongeveer zes jaar, moet worden weggewerkt.

Mevrouw Rombouts stelt verder dat bij de bespreking van de maatregelen en in de hoorzitting nogmaals duidelijk de noodzaak is gebleken om over een overkoepelende milieuvergunningendatabank te beschikken. Vandaar een amendement van de indieners om het bijhouden van deze databank bij decreet op te leggen. De gemeenten en de provincies moeten de gegevens aanleveren over de vergunningen die door hen worden verleend. De Vlaamse Regering zal nog moeten bepalen wat de inhoud is van die databank en hoe de gegevens moeten worden aangeleverd, zodat het opstarten ervan vlot kan verlopen. In de toekomst zouden er dan betere gegevens beschikbaar zijn voor het beleid.

Voor de verdere toelichting van de amendementen wordt verwezen naar de artikelsgewijze bespreking.

Milieuvergunningenpiek en maatregelen

De heer *Hermes Sanctorum* verwijst naar de hoorzitting en stelt dat er sindsdien geen nieuwe cijfers over het aantal te hernieuwen vergunningen aan de commissie werden meegedeeld. Er blijft dus een discrepantie tussen het standpunt van LNE en dat van VVSG, VVP en VMC over de verwachte milieuvergunningenpiek. Beschikken de indieners over nieuwe gegevens van LNE, op basis waarvan de amendementen werden uitgewerkt?

De inkorting van de termijn voor de verlenging van de geldigheidsduur van vergunningen van maximaal tien naar maximaal vijf jaar, lijkt volgens de heer Sanctorum het loutere gevolg van een politiek compromis. Het is echter niet duidelijk of die maatregel een oplossing inhoudt. Door het gebrek aan cijfers is het zelfs niet duidelijk of er wel een probleem is dat moet worden opgelost. Wat is de concrete argumentatie van de indieners om tot een termijn van vijf jaar te komen?

Mevrouw *Tinne Rombouts* herhaalt dat voor de indieners het zeer grote aantal vergunningen dat moet worden hernieuwd tegen 1 september 2011 een knelpunt blijft. Dat er een milieuvergunningenpiek komt, wordt volgens het lid al langer erkend en gaf in 2006 al aanleiding tot maatregelen. Naargelang de klasse waarin de vergunningsplichtige inrichtingen werden ingedeeld, stelt het probleem van de piek zich anders voor de betrokken overheden. De lokale overheden leveren ook vergunningen af, maar vaak nadat hierover door de afdeling Milieuvergunningen advies werd verleend.

Hoe groot de piek is, kan inderdaad niemand met zekerheid zeggen. Om daaraan in de toekomst te verhelpen, is er het amendement nr. 1 over de milieuvergunningendatabank. De administratie is al gestart met de uitwerking daarvan.

Uit een analyse van de beschikbare gegevens blijkt volgens mevrouw Rombouts wel dat de laatste jaren van de vooropgestelde termijn van tien jaar er minder dossiers worden verwacht, zodat de indieners menen dat de termijn kan worden ingekort. Andere amendementen van de indieners strekken ertoe de kwaliteit van de dossierbehandeling te blijven garanderen in deze kortere periode. Zo wordt bij amendement voorgesteld de behandelingstermijn voor het hernieuwen van een vergunning, na een rappelbrief van de aanvrager, van negentig dagen naar honderdtwintig dagen te brengen (amendement nr. 7). Er wordt ook in de mogelijkheid voorzien voor de vergunningverlenende overheid om een adviesaanvraag in herinnering te brengen bij het adviesverlenend overheidsorgaan (amendement nr. 8). Dat moet helpen om onzekere situaties te vermijden in de ingekorte periode.

De heer *Bart Martens* vult aan dat LNE een bijkomende steekproef heeft gedaan bij de bedrijven die onder de IPPC-richtlijn, de Europese richtlijn inzake de geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, vallen en die als de meest hinderlijke inrichtingen kunnen worden beschouwd.

De heer Martens voegt er verder aan toe dat zelfs in een minimale inschatting van het aantal aanvragen tot hernieuwing, er een probleem blijft bestaan voor de afdeling Milieuvergunningen van LNE. Het probleem stelt zich misschien minder voor de colleges van burgemeester en schepenen, die na advies van de afdeling Milieuvergunningen, op basis van dat advies een beslissing kunnen nemen over de aanvragen voor klasse 2-inrichtingen. Wanneer die adviezen niet meer op een kwaliteitsvolle manier kunnen worden aangeleverd, zou er ook een probleem kunnen ontstaan voor de colleges. De flessenhals zit dus voor een groot deel bij de afdeling Milieuvergunningen en niet zozeer bij de gemeentebesturen. Dat is op zich voor de indieners een voldoende reden om maatregelen te nemen om de piek te spreiden, los van de gegevens uit de bijkomende steekproef. De hoorzitting heeft geleerd dat het niet noodzakelijk is een termijn van tien jaar uit te trekken om alle

oude vergunningen opnieuw te bekijken. Een termijn van vijf jaar is volgens de indieners en LNE een haalbare kaart en moet het mogelijk maken om de aanvragen tot hernieuwing op een gedegen wijze te kunnen behandelen, adviesverlening en openbare onderzoeken inbegrepen.

Namens mevrouw *Joke Schauvliege*, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, bevestigt een kabinetsmedewerker dat, naast het werk van de vergunningverlenende overheden, ook het werk van de adviesverlenende overheidsorganen in rekening moet worden gebracht. De adviesverlener moet een gedegen onderzoek kunnen doen en bereidt de beslissing van de vergunningverlenende overheid inhoudelijk voor.

De afdeling Milieuvergunningen van LNE heeft een bijkomende steekproef uitgevoerd bij de IPPC-bedrijven. In totaal gaat het om 687 industriële bedrijven en 575 veeteeltbedrijven. Uit een steekproef daarvan blijkt dat van 14,4 percent van de industriële bedrijven en 14,8 percent van de veeteeltbedrijven de vergunning in 2011 afloopt. Op basis daarvan blijft LNE bij het standpunt dat ongeveer 4000 vergunningen voor inrichtingen van klasse 1 aan hernieuwing toe zijn. De Vlaamse Regering heeft zich daarom in haar vergadering van 7 mei 2010 achter het voorstel van decreet en de voorgestelde amendementen geschaard.

De heer *Hermes Sanctorum* heeft geen probleem met de verlenging van de adviestermijn. Het lid vreest echter dat uitstel wordt verleend voor het vaststellen van bijzondere vergunningsvoorwaarden en het opleggen van de beste beschikbare technieken in de betrokken milieuvergunningen.

De heer *Bart Martens* verduidelijkt dat een inrichting altijd moet voldoen aan de algemene en sectorale vergunningsvoorwaarden in VLAREM II, ook als die worden gewijzigd en verstrengd. In het kader van het hernieuwen van een vergunning kunnen wel bijzondere vergunningsvoorwaarden worden opgelegd, bijvoorbeeld aangepast aan de omgeving. De indieners hechten er ook belang aan dat voldoende tijd wordt uitgetrokken voor het herbekijken van de vergunningsvoorwaarden van de talrijke betrokken bedrijven. Het in een snel tempo afhandelen van deze dossiers, met eventuele adviezen die pro forma worden uitgebracht, zou ook voor het leefmilieu een slechte zaak zijn.

Met de nu voorgestelde regeling, zal het voor een aantal bedrijven inderdaad nog vijf jaar duren vooraleer de vergunning opnieuw wordt bestudeerd. De heer Martens laat echter opmerken dat het Milieuvergunningendecreet ook de mogelijkheid biedt aan omwonenden, milieuverenigingen, lokale besturen en adviesverlenende overheidsorganen om te vragen de vergunning opnieuw te bekijken. Indien er zich in de praktijk probleemsituaties voordoen door de spreiding van de piek, kan op deze procedure een beroep worden gedaan om de vergunningsvoorwaarden aan te scherpen.

De heer *Hermes Sanctorum* ziet het als de taak van de overheid om daarover te waken. De overheid moet niet op derden rekenen voor het verhelpen van probleemsituaties. De nieuwe analyse en cijfers van de afdeling Milieuvergunningen liggen in de lijn van eerdere gegevens, maar er blijft een discrepantie met de cijfers genoemd door de andere instanties tijdens de hoorzittingen. De fundamentele discussie blijft of de piek wordt overschat en of een spreiding wel noodzakelijk is.

De heer *Bart Martens* antwoordt dat de schattingen inderdaad uiteen lopen van ongeveer 1500 aanvragen tot hernieuwing van vergunningen van klasse 1-inrichtingen, zoals er door de provincies worden verwacht, en 4000, zoals door LNE wordt geraamd. De bijkomende steekproef toont aan dat het er wellicht eerder 4000 zullen zijn, maar zelfs indien het om 1500 aanvragen voor klasse 1 zou gaan, blijft gelden dat de afdeling Milieuvergunningen nog advies moeten uitbrengen over duizenden klasse 2-inrichtingen. Het niet spreiden van

deze aanvragen zou een onhaalbare werklast voor de afdeling met zich meebrengen. De afdeling werd recent met vijf personeelsleden versterkt, maar de middelen van de Vlaamse overheid zijn beperkt. Nieuwe medewerkers moeten ook een opleiding krijgen en kunnen niet onmiddellijk zelfstandig de aanvraag- en adviesdossiers behandelen. Het niet spreiden van de piek zou tot een onzorgvuldige besluitvorming over het hernieuwen van vergunningen leiden. Vergunningen zouden worden verleend zonder dat de exploitatievoorwaarden grondig worden bekeken of, omgekeerd, vergunningen zouden worden geweigerd zonder een grondig voorafgaand onderzoek. Dat zou het aantal beroepen bij de bestendige deputaties en de minster doen toenemen, waarover de afdeling Milieuvergunningen dan opnieuw advies moet uitbrengen.

De heer *Hermes Sanctorum* vraagt of het aandeel van de IPPC-bedrijven in de te verwachten aanvragen kan worden gespecificeerd. Dat zou de relevantie van de cijfers verduidelijken.

Namens de *minister* wordt geantwoord dat die oefening niet werd gemaakt. Er zijn echter voldoende steekproeven uitgevoerd om de ernst van het probleem in te schatten. Het operationaliseren van de milieuvergunningendatabank zal het in de toekomst mogelijk maken om dat soort berekeningen uit te voeren.

Mevrouw *Marleen Van den Eynde* stelt dat uit de hoorzitting is gebleken dat het voorstel van decreet niet werd gedragen door alle leden van de meerderheid, maar ook niet door de gehoorde instanties, zoals de beroepsvereniging van de milieucoördinatoren en de VVSG. Bij de provincies was er nog enige onduidelijkheid. Uit contacten van het lid met Voka, UNIZO en het Neutraal Syndicaat voor Zelfstandigen blijkt nog meer onenigheid over de in het voorstel van decreet naar voor geschoven maatregelen.

De hoorzitting heeft volgens mevrouw Van den Eynde echter haar nut bewezen en de meerderheidsfracties hebben hun huiswerk overgedaan. De voorgestelde amendementen sturen het voorstel van decreet grondig bij.

Het zijn voor Vlaams Belang bijstellingen die het voorstel van decreet aanzienlijk verbeteren. De amendementen kunnen de uiteenlopende standpunten van de betrokken actoren enigszins verzoenen. Niet alle gemeenten verwachten een probleem met de milieuvergunningenpiek, maar voor sommige gemeenten is dat duidelijk wel het geval en daar kan het gewijzigde voorstel van decreet een oplossing bieden. Vlaams Belang zal het voorstel en de amendementen daarom mee goedkeuren.

Positief zijn voor het lid ook de verlenging van de termijnen voor adviesverlening en de opstart van de milieuvergunningendatabank.

De heer *Wilfried Vandaele* sluit zich aan bij de tussenkomsten van mevrouw Rombouts en de heer Martens. Hij benadrukt dat de indieners in deze het voorzorgsprincipe willen hanteren. Aangezien de milieuvergunningendatabank niet operationeel is, bestaat de kans dat er, ondanks de uiteenlopende cijfers, meer dossiers dan verwacht worden ingediend. N-VA staat achter het vergelijk omdat voldoende rekening is gehouden met de opmerkingen die in de hoorzitting zijn gemaakt.

Mevrouw *Gweny De Vroe* verwijst op haar beurt naar de hoorzitting. Drie van de vier gehoorde instanties (VVSG, VVP en VMC) waren geen voorstander van het voorstel van decreet. LNE verdedigde wel de voorgestelde maatregelen tot aanpak van de milieuvergunningenpiek. Op het einde van de hoorzitting werd gesteld dat verder overleg zou worden gepleegd. Is er inderdaad nog overleg met de gehoorde instanties geweest of bleef het bij onderhandelingen tussen de meerderheidsfracties?

De amendementen strekken er inderdaad toe het voorstel van decreet bij te sturen op basis van de kritieken die tijdens de hoorzitting werden geuit. Het grote vraagteken blijft volgens mevrouw De Vroe of er een probleem is waarvoor een oplossing moet worden gezocht. Ook op basis van de nagestuurde cijfers van de VVP gaat het om een gemiddelde van vijf klasse 1-vergunningen per gemeente. Voor de colleges van burgemeester en schepenen lijkt dit geen onoverkomelijk probleem te stellen, maar blijkbaar wel voor de afdeling Milieuvergunningen.

De termijn voor de spreiding van de vergunningenpiek wordt ingekort van tien naar vijf jaar en dat is een verbetering van het voorstel van decreet. Er blijven echter vragen over de omvang van het reële probleem en derhalve de nood aan een dergelijke ingrijpende maatregel. Open Vld zal zich daarom onthouden bij de stemming over het voorstel van decreet.

De heer *Wilfried Vandaele* herhaalt dat het niet alleen gaat over de vergunningen die door de Vlaamse overheid moeten worden uitgereikt, maar ook over de dossiers waarover advies moet worden uitgebracht. Die bijkomende werklast is moeilijk in te schatten.

Mevrouw *Tinne Rombouts* sluit zich hierbij aan. Ze laat verder opmerken dat door de decreetswijziging van 19 mei 2006 al de mogelijkheid werd gecreëerd voor bedrijven om vervroegd een hernieuwing van de vergunning aan te vragen. Die maatregel werd gesteund door alle toenmalige meerderheidspartijen. Op dat moment was er blijkbaar grote eensgezindheid over de verwachte milieuvergunningenpiek. Nu een oplossing wordt voorgesteld, wordt plotseling het probleem niet meer erkend. Uitgaande van het voorzorgsprincipe wordt er door de indieners van het voorstel van decreet en de amendementen gekozen voor maatregelen die een degelijke dossierbehandeling én een blijvende bescherming van het milieu garanderen en die tegelijk rechtszekerheid bieden aan bedrijven waarvan de vergunning dreigt te vervallen. Over de precieze aantallen kan dan nog lang worden gediscussieerd.

De heer *Bart Martens* antwoordt aan mevrouw De Vroe dat inderdaad verder met de betrokken instanties werd overlegd, maar dat geen eensgezindheid werd bereikt. Volgens de indieners zal het reële aantal dossiers voor klasse 1 wellicht dichterbij 4000 dan 1500 liggen. De afdeling Milieuvergunningen moet als enige overheid bovendien niet alleen adviseren over de aanvragen voor klasse 1, maar ook over een groot deel van klasse 2 en over de beroepen die bij de minister worden ingediend. Colleges van burgemeester en schepenen kunnen een vergunning weigeren indien ze het dossier niet grondig kunnen bestuderen, maar uiteindelijk komen alle dossiers bij de afdeling Milieuvergunningen terecht. Aan de terechtte vraag van de afdeling moet daarom tegemoet worden gekomen, wat al deels is gebeurd door de aanwerving van extra personeel.

De heer *Karlos Callens* heeft de indruk dat het voorstel van decreet en de amendementen snel en op ondoordachte wijze tot stand zijn gekomen. Het verschuiven van de vervaldatum van 1 september 2021 naar 1 september 2016 zal tot gevolg hebben dat vele bedrijven tot 2016 zullen wachten. Het gewijzigde voorstel van decreet realiseert volgens het lid geen spreiding, maar enkel een uitstel tot 2016.

De heer *Bart Martens* repliceert dat het niet gaat om een louter uitstel van vijf jaar van de vervaldatum. Het voorstel van decreet bepaalt dat de oude vervaldatum van de ARAB-vergunningen gaat herleven. ARAB-vergunningen die bijvoorbeeld in 1981 zijn afgeleverd, zullen daardoor in 2011 moeten worden hernieuwd, de vergunningen afgeleverd in 1982, in 2012 enzovoort. Enkel de vergunningen afgeleverd in de periode 1986 tot (1 september) 1991 moeten uiterlijk in 2016 worden vernieuwd. De hoorzittingen hebben ook geleerd dat sommige provincies de geldigheidsduur van die vergunningen hebben beperkt tot twintig jaar, zodat een deel van die vergunningen al is hernieuwd. Voor de resterende

vergunningen bestaat de mogelijkheid om te anticiperen op het verval en vervroegd (voor 2016) een nieuwe vergunning aan te vragen.

De heer *Karlos Callens* stelt dat slechts een deel van de vergunningen voor 2016 vervalt en wijst op het bestaan van vergunningen met een onbeperkte geldigheidstermijn. Het blijft moeilijk hierover uitspraken te doen omdat er nog geen vergunningendatabank is, maar het grote deel van de vergunningen zal volgens het lid in 2016 moeten worden hernieuwd. Het lid voorspelt dat het Milieuvergunningendecreet in 2016 opnieuw zal moeten worden aangepast.

Mevrouw *Tinne Rombouts* leidt uit deze tussenkomst af dat de heer Callens het bestaan van een piek erkent. Zoals aangehaald door de heer Martens, zal er volgens de indieners in 2016 een beperkt aantal extra dossiers moeten worden behandeld. Met de herziening van de termijnen, moet het mogelijk zijn deze dossiers te verwerken.

De heer *Lode Ceyssens* raadt de heer Callens aan om in de eigen gemeente na te gaan hoeveel vergunningen er de volgende jaren en uiterlijk in 2016 moeten worden vernieuwd. Door de voorgestelde maatregelen zullen de meeste aanvragen tot hernieuwing volgens het lid voor 2016 worden ingediend.

De heer *Dirk Peeters* laat opmerken dat het probleem van de milieuvergunningenpiek al langer is gekend, het werd in de beleidsnota's en beleidsbrieven aangehaald en is door de administratie tijdig onder de aandacht gebracht. De heer Peeters meent dat in dat geval het departement moet worden uitgerust om de piek aan te kunnen en zich daartoe intern moet (re)organiseren. Het onvermogen van de administratie om een probleem op te lossen, mag niet leiden tot een aanpassing van de wetgeving. Dat is de omgekeerde weg. Door de techniek van de spreiding zal een deel van de milieukwaliteit verloren gaan.

De heer *Bart Martens* repliceert dat de piek niet met het reguliere personeelskader van de administratie kan worden aangepakt. De afdeling Milieuvergunningen werd met vijf personeelsleden aangevuld, wat in deze tijden van besparing al een aanzienlijke inspanning is. Het lid herhaalt verder dat in 2006 al een decreetswijziging werd goedgekeurd om de inrichtingen de mogelijkheid te bieden de aanvraag tot hernieuwing vervroegd in te dienen. De bedrijven werden daartoe aangemoedigd, ook door de werkgeversorganisatie Voka en door de provincies en bepaalde gemeenten. Het is niet de fout van de administratie dat die mogelijkheid niet voldoende werd benut. Uit voorzichtigheid wordt nu een spreiding van vijf jaar voorgesteld voor de circa 4000 vergunningen voor klasse 1-inrichtingen en de 13.000 vergunningen van klasse 2. Aangezien de exacte cijfers niet bekend zijn, zal misschien achteraf blijken dat de piek ook over vier jaar had kunnen worden gespreid. De uitbouw van de vergunningendatabank zal in de toekomst voor betere gegevens zorgen en kan ook bijdragen tot een vermindering van de administratieve werklust.

De heer *Hermes Sanctorum* stoort zich aan het argument dat de spreiding een goede zaak is voor de kwaliteit van het leefmilieu. De aanpassing van de bijzondere vergunningsvoorwaarden, die onder meer bedrijfsspecifieke technologische aanpassingen kunnen inhouden, wordt door de verlenging van de vergunningentermijn uitgesteld. De algemene en sectorale regels kunnen worden aangepast, maar de op maat van het bedrijf gesneden voorwaarden blijven achter.

De heer *Bart Martens* repliceert dat door het behandelen van alle aanvragen op een zeer korte termijn de tijd zou ontbreken om bijzondere voorwaarden op te leggen. Een spreiding van de aanvragen en een verlenging van de adviestermijn laat daarentegen voldoende ruimte voor de talrijke openbare onderzoeken en voor een goed onderbouwde inbreng van de adviesverlenende overheidsinstanties. Meer tijd zal volgens het lid leiden tot een betere beoordeling van de dossiers, en finaal tot meer gerichte, bijzondere milieuvergunningvoorwaarden.

Vervroegde aanvragen

Mevrouw *Gweny De Vroe* vraagt wat er zal gebeuren met de bedrijven die vervroegd hun vergunningen hebben vernieuwd, gebruikmakend van de in 2006 ingeschreven mogelijkheid daartoe, en die ingevolge nieuwe vergunningsvoorwaarden investeringen moeten doen. Deze bedrijven hebben, daartoe aangemoedigd, het nodige gedaan om een nieuwe aanvraag in te dienen en kregen vaak strengere voorwaarden opgelegd. Wegens de economische crisis hadden sommige ondernemingen er de voorkeur aan gegeven deze investeringen uit te stellen. De bedrijven die een afwachterende houding aannamen, krijgen nu uitstel van een nieuwe beoordeling.

De heer *Bart Martens* antwoordt dat de investeringen die werden gedaan door deze bedrijven geenszins verloren zijn. De betrokken bedrijven hebben een vergunning voor twintig jaar. Binnen vier jaar zal ook het normerings- en beoordelingskader zijn aangescherpt en kunnen de afwachterende bedrijven ook strengere voorwaarden krijgen opgelegd. Het lid wijst ook op de positieve teneur van een persmededeling van UNIZO van 11 mei 2010 over de voorgestelde maatregelen.

Mevrouw *Tinne Rombouts* sluit zich hierbij aan en pleit voor een positieve benadering van de voorgestelde maatregelen. Uit de contacten van het lid met bedrijven die reeds een vernieuwing hebben aangevraagd, blijkt dat de zekerheid van een nieuwe vergunning voor een termijn van twintig jaar positief wordt beoordeeld.

De heer *Lode Ceyssens* stelt dat in de praktijk blijkt dat het vroegtijdig aanvragen van een nieuwe vergunning vaak verbonden is met de ontwikkeling van het concrete bedrijf. Vele aanvragen tot hernieuwing hebben te maken met de noodzaak tot nieuwe investeringen of een veranderende bedrijfsstructuur. De rechtszekerheid van een vergunning biedt in die omstandigheden ook zekerheid tot investeren.

De heer *Karlos Callens* repliceert dat hij ook praktijkvoorbeelden kent van bedrijven die investeringen in milieutechnologie hebben kunnen uitstellen en nu aan goedkopere prijzen kunnen werken dan hun concurrenten in dezelfde sector.

Milieuvergunningendatabank

De heer *Hermes Sanctorum* ziet het amendement van de indieners over de milieuvergunningendatabank als een positief element. Het is verwonderlijk dat er nog geen dergelijke gegevensbank bestaat.

Ook mevrouw *Marleen Van den Eynde* is positief over dit amendement. Over de databank wordt al vijftien jaar gesproken. Mocht ze eerder zijn ontwikkeld, dan was het voorstel van decreet misschien overbodig geweest. In hoeverre kan de databank nu op korte termijn worden opgestart, gelet op het feit dat de versterkte afdeling nu hoogdringend de aanvraagdossiers moet afhandelen? Het mag volgens mevrouw Van den Eynde niet bij een lege bepaling in het decreet blijven. Kan de minister garanderen dat er nu echt werk wordt gemaakt van de databank?

Voor de fractie van de heer *Wilfried Vandaele* is het zeer belangrijk dat nu effectief wordt gestart met de uitbouw van de databank.

De heer *Dirk Peeters* beoordeelt het positief dat er eindelijk een milieuvergunningendatabank zal komen. Volgens het lid illustreert de discussie over de milieuvergunningenpiek dat Vlaanderen zijn cijfers niet kent. Indien het lid vragen stelt over de beboste oppervlakten of de beschikbare industrieterreinen, krijgt hij ook verouderde of weinig accurate cijfers.

Ook mevrouw *Gweny De Vroe* is tevreden dat werk wordt gemaakt van de milieuvergunningendatabank, want het gebrek aan cijfers was een onthutsende vaststelling tijdens de hoorzitting. De huidige gegevens laten niet toe na te gaan hoeveel vergunningen er zijn uitgereikt en welke moeten worden vernieuwd. Het lid gaat ervan uit dat de databank gegevens zal bevatten per gemeente en per klasse en dat ook de vervaldata van de vergunningen raadpleegbaar zullen worden. Open Vld zal de uitbouw van dit belangrijke instrument verder opvolgen.

Namens de *minister* wordt bevestigd dat het van essentieel belang is om werk te maken van de milieuvergunningendatabank. De gevoerde discussie heeft aangetoond dat er nood is aan meer gegevens over de vergunningen.

De heer *Bart Martens* bevestigt dat er inderdaad al langer wordt aangedrongen op een databank en dat er daartoe pogingen werden ondernomen in het kader van de samenwerkingsovereenkomst met de gemeenten en provincies en het zogenaamde Milieu Management Informatie Systeem. Dat is grotendeels een lege doos gebleken, onder meer omdat de gegevens niet op uniforme wijze werden aangeleverd door de gemeenten en provincies. Door het amendement wordt nu in het decreet ingeschreven dat LNE de databank bijhoudt en dat de Vlaamse Regering de gegevens bepaalt die door de gemeenten en provincies moeten worden aangeleverd. Het lid gaat ervan uit dat dit in overleg met de gemeenten en provincies zal gebeuren.

Mevrouw *Gweny De Vroe* vraagt wanneer het instrument van de milieuvergunningendatabank dan volgens de indieners operationeel zal zijn.

De heer *Bart Martens* antwoordt dat voor deze bepaling geen datum van inwerkingtreding in het decreet wordt ingeschreven. De voorwaarden zijn gecreëerd en de uitvoerende macht moet nu verder de nodige stappen zetten. Er moeten door specialisten bijvoorbeeld nog bestekken worden opgesteld voor programma's voor de uniforme aanlevering van data en dergelijke. Ook overleg met de betrokken besturen zal noodzakelijk zijn. Het uitwerken van een meer performante databank moet volgens de heer Martens ook een opstap zijn naar een digitaal loket om vergunningsdossier elektronisch in te dienen en op te volgen (e-government) en in die zin bijdragen tot een vermindering van administratieve formaliteiten en werklast. Het parlement kan de uitvoering van de voorgestelde bepaling uiteraard opvolgen.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

De ingediende amendementen zijn gepubliceerd in *Parl. St.* VI. Parl. 2009-10, nr. 287/3.

Artikelen 1 en 2

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 11 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen.

Artikel 2/1 (nieuw) (vernummerd artikel 3)

Amendement nr. 1 van mevrouw Tinne Rombouts, de heer Bart Martens, de dames Liesbeth Homans en Valerie Taeldeman, de heer Wilfried Vandaele, mevrouw Michèle Hostekint en de heer Lode Ceyssens strekt ertoe een artikel 2/1 in te voegen, dat een hoofdstuk VIbis Milieuvergunningendatabank in het Milieuvergunningendecreet invoegt. Het nieuwe artikel 28bis bepaalt dat de afdeling bevoegd voor milieuvergunningen van het Departement LNE een milieuvergunningendatabank bijhoudt. De Vlaamse Regering bepaalt de inhoud van de milieuvergunningendatabank, de gegevens die door de gemeenten en de provincies aan de voormelde afdeling moeten worden aangeleverd en de wijze waarop dit gebeurt.

Mevrouw *Tinne Rombouts* licht toe dat bij de bespreking van de maatregelen tot aanpak van de vergunningenpiek nogmaals de noodzaak is gebleken om in het Vlaamse Gewest over een overkoepelende milieuvergunningendatabank te beschikken. In deze databank moeten de gemeenten en de provincies de gegevens aanleveren over de vergunningen die door hen worden verleend.

Voor de bespreking van dit amendement wordt verwezen naar de algemene bespreking.

Amendement nr. 1 wordt met 12 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3

(vernummerd artikel 4)

Amendement nr. 2 van mevrouw Tinne Rombouts, de heer Bart Martens, de dames Liesbeth Homans en Valerie Taeldeman, de heer Wilfried Vandaele, mevrouw Michèle Hostekint en de heer Lode Ceyskens strekt ertoe in artikel 3, dat artikel 44 van het Milieuvergunningendecreet wijzigt, 1° te vervangen. Het nieuwe eerste lid bepaalt dat vergunningen die voor de datum van inwerkingtreding van het Milieuvergunningendecreet zijn verleend, geldig blijven voor de in het vergunningsbesluit bepaalde vergunningstermijn, tenzij deze vergunningstermijn verstrijkt na 1 september 2016. In dat laatste geval en bij onbeperkte vergunningstermijn vervallen deze vergunningen uiterlijk 1 september 2016.

Mevrouw *Tinne Rombouts* licht toe dat de indieners met dit amendement voorstellen om de verlenging van de vergunningstermijn van de oorspronkelijke vergunningen te halveren en te beperken tot maximaal 1 september 2016. Het amendement heeft tot gevolg dat de vergunningenpiek in een kortere periode – ongeveer zes jaar – moet worden weggewerkt.

Voor de bespreking van dit amendement wordt verwezen naar de algemene bespreking.

Amendement nr. 2 wordt aangenomen met 11 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen.

Het gewijzigde artikel 3 wordt aangenomen met 11 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen.

Artikel 4

De amendementen nrs. 3 tot 8 van mevrouw Tinne Rombouts, de heer Bart Martens, de dames Liesbeth Homans en Valerie Taeldeman, de heer Wilfried Vandaele, mevrouw Michèle Hostekint en de heer Lode Ceyskens brengen diverse wijzigingen aan in de in artikel 4 voorgestelde tekst van artikel 45bis van het Milieuvergunningendecreet, ingevoegd bij decreet van 19 mei 2006.

Amendement nr. 3 strekt ertoe in de voorgestelde tekst §1 te vervangen. De nieuwe tekst bepaalt dat een aanvraag voor een nieuwe vergunning voor de exploitatie van een inrichting die geheel of gedeeltelijk wordt geregeld door een vergunning als vermeld in artikel 43 of 44, eerste lid, van het Milieuvergunningendecreet eerder dan achttien maanden voor het verstrijken van de vergunningstermijn van de lopende vergunning kan worden aangevraagd.

Volgens mevrouw *Tinne Rombouts* beoogt het amendement dat alle nog bestaande ARAB- en lozingsvergunningen op uniforme wijze in de komende zes jaar vroegtijdig kunnen worden hernieuwd. Ten opzichte van het bestaande voorstel van decreet kunnen dus ook aanvragen tot het hernieuwen van vergunningen die met toepassing van artikel 43 in de periode na 1 september 1991 zijn verleend, vroegtijdig worden ingediend.

Amendement nr. 4 van dezelfde indieners wijzigt de voorgestelde tekst van artikel 45bis, §2. Volgens de indieners stelt het amendement de exploitant in de mogelijkheid om ook bij het hernieuwen van een vergunning die werd verleend met toepassing van artikel 43, een vergunningsaanvraag voor de integrale inrichting in te dienen. Deze regeling is analoog aan de regeling die in het bestaande voorstel van decreet is opgenomen met betrekking tot het hernieuwen van de vergunning vermeld in artikel 44, eerste lid, van het Milieuvergunningendecreet.

Amendement nr. 5 van dezelfde indieners wijzigt de voorgestelde tekst van artikel 45bis, §3. De indieners willen daarmee preciseren dat de verlenging van de termijn van veertien naar dertig dagen, waarbinnen de vergunningsaanvraag ontvankelijk en volledig moet worden verklaard, betrekking heeft op een vergunningsaanvraag die het hernieuwen van een vergunning vermeld in artikel 43 of 44, eerste lid, omvat.

Amendement nr. 6 van dezelfde indieners brengt wijzigingen aan in artikel 45bis, §4, eerste lid. De bij amendement voorgestelde tekst preciseert dat bij ontstentenis van een tijdige beslissing in eerste aanleg, de vergunning niet geacht wordt geweigerd te zijn, in zoverre het een vergunningsaanvraag betreft die het hernieuwen van een vergunning vermeld in artikel 43 of 44, eerste lid, omvat.

Amendement nr. 7 van dezelfde indieners strekt ertoe in de voorgestelde tekst van artikel 45bis, §4, tweede lid, de woorden “negentig dagen” te vervangen door de woorden “honderdtwintig dagen”. Het voorgestelde artikel 45bis, §4, tweede lid, voorziet voor de aanvrager van de vergunning in de mogelijkheid een rappelbrief in te dienen waarop de in eerste aanleg bevoegde overheid binnen een nieuwe termijn van negentig dagen moet beslissen. Indien de bevoegde overheid dit niet zou doen, wordt de vergunning geacht geweigerd te zijn. De termijn van negentig dagen is volgens de indieners moeilijk haalbaar in een piekperiode en wordt door dit amendement vervangen door een termijn van honderdtwintig dagen.

Amendement nr. 8 van dezelfde indieners strekt ertoe §5 te vervangen in de voorgestelde tekst van artikel 45bis. Volgens de indieners wordt in de nieuwe tekst gepreciseerd dat op het ogenblik dat de adviesverlenende overheden en de milieuvergunningcommissies in eerste of tweede aanleg geen advies uitbrengen binnen de vastgestelde termijnen, hun stilzwijgen niet automatisch leidt tot een gunstig advies in zoverre de vergunningsaanvraag het hernieuwen van een vergunning vermeld in artikel 43 of 44 omvat. Indien een adviesverlenend overheidsorgaan verzuimt een advies uit te brengen, mag dit volgens de indieners op langere termijn de beslissing van de vergunningverlenende overheid over de vergunningsaanvraag niet onmogelijk maken.

Het amendement bepaalt tevens dat bij verder uitblijven van het advies van een adviesverlenend overheidsorgaan, de vergunningverlenende overheid de adviesaanvraag in herinnering kan brengen. Bij ontstentenis van een advies binnen een termijn van één maand die volgt op de herinneringsbrief, wordt het advies geacht stilzwijgend gunstig te zijn, zodat de vergunningsaanvraagprocedure kan worden voortgezet.

De amendementen nrs. 3 tot 8 worden aangenomen met 11 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen.

Het gewijzigde artikel 4 wordt aangenomen met 11 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen.

Artikel 5

(vernummerd artikel 6)

Amendement nr. 9 van mevrouw Tinne Rombouts, de heer Bart Martens, de dames Liesbeth Homans en Valerie Taeldeman, de heer Wilfried Vandaele, mevrouw Michèle

Hostekint en de heer Lode Ceyssens strekt ertoe artikel 5, dat de inwerkingtredingsbepaling van het voorstel van decreet bevat, te vervangen. Het decreet treedt in werking op de dag van de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van het nieuwe artikel 2/1 (vernummerd artikel 3), dat in werking treedt op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum. De bepalingen betreffende de milieuvergunningendatabank kunnen volgens de indieners pas in werking treden op het ogenblik dat de milieuvergunningendatabank operationeel is.

Dit amendement wordt aangenomen met 11 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen.

IV. EINDSTEMMING

Het gewijzigde voorstel van decreet wordt aangenomen met 11 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen.

De voorzitter,

Bart MARTENS

De verslaggevers,

Mercedes VAN VOLCEM

Tine EERLINGEN

Gebruikte afkortingen

ARAB	Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming
IPPC	Integrated Pollution Prevention and Control
LNE	Departement Leefmilieu, Natuur en Energie
UNIZO	Unie van Zelfstandige Ondernemers
VLAREM	Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning
VMC	Beroepsvereniging van de Vlaamse Milieucoördinatoren
Voka	Vlaams netwerk van ondernemingen
VVP	Vereniging van de Vlaamse Provincies
VVSG	Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Aan artikel 18, §3, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, gewijzigd bij het decreet van 11 mei 1999, wordt een lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 4, §1, kunnen inrichtingen waarvoor de aanvraag tot een nieuwe vergunning ten minste twaalf maanden voor het verstrijken van de vergunningstermijn van de lopende vergunning werd ingediend, in afwachting van de definitieve beslissing over de aanvraag, na het verstrijken van de termijn verder geëxploiteerd worden. De exploitatie gebeurt onder naleving van de algemene en sectorale milieuvorwaarden en de tot dan toe geldende voorwaarden uit de verlopen vergunning.”.

Art. 3. In hetzelfde decreet wordt een hoofdstuk VIbis, dat bestaat uit artikel 28bis ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Hoofdstuk VIbis. Milieuvergunningendatabank

Art. 28bis. De afdeling bevoegd voor milieuvergunningen van het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie, houdt een milieuvergunningendatabank bij.

De Vlaamse Regering bepaalt de inhoud van de milieuvergunningendatabank, de gegevens die door de gemeenten en de provincies aan de voormelde afdeling moeten worden aangeleverd en de wijze waarop dit gebeurt.”.

Art. 4. In artikel 44 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 11 mei 1999, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen door wat volgt:

“Vergunningen die voor de datum van inwerkingtreding van het decreet zijn verleend, blijven geldig voor de in het vergunningsbesluit bepaalde vergunningstermijn, tenzij deze vergunningstermijn verstrijkt na 1 september 2016. In dat laatste geval en bij onbeperkte vergunningstermijn vervallen deze vergunningen uiterlijk 1 september 2016.”;

2° na het tweede lid worden de volgende leden toegevoegd, die luiden als volgt:

“Ongeacht de vergunningstermijn, bepaald in het vergunningsbesluit, is de vergunning voor de verandering van een inrichting, verleend krachtens artikel 16, 27 of 43, geldig voor dezelfde vergunningstermijn als de termijn van de vergunning, vermeld in het eerste lid. In afwijking hiervan behoudt de vergunning voor de verandering van de inrichting haar oorspronkelijke vergunningstermijn indien in het vergunningsbesluit werd bepaald dat die termijn eerder verstrijkt dan de vergunningstermijn die op dat ogenblik gold voor de inrichting waarvoor de verandering toegelaten is.

Deze bepalingen laten het verval van de vergunning, vermeld in artikel 28, onverkort bestaan.”.

Art. 5. Artikel 45bis van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 mei 2006, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 45bis. §1. In afwijking van artikel 18, §3, eerste en tweede lid, kan een aanvraag voor een nieuwe vergunning voor de exploitatie van een inrichting die geheel of gedeeltelijk wordt geregeld door een vergunning als vermeld in artikel 43 of 44, eerste lid, eerder dan achttien maanden voor het verstrijken van de vergunningstermijn van de lopende vergunning worden aangevraagd.

§2. In afwijking van artikel 18, §3, eerste en tweede lid, kan de aanvraag van een nieuwe vergunning die betrekking heeft op een inrichting waarvan de exploitatie gedeeltelijk wordt geregeld door een vergunning als vermeld in artikel 43 of 44, eerste lid, van toepassing zijn op de volledige inrichting.

§3. In afwijking van artikel 9, §5, wordt de termijn waarbinnen de aanvrager schriftelijk in kennis moet worden gesteld van het al dan niet ontvankelijk en/of volledig bevonden zijn van de vergunningsaanvraag, die het hernieuwen van een vergunning vermeld in artikel 43 of 44, eerste lid, omvat, bepaald op dertig dagen.

§4. In afwijking van artikel 10, wordt de vergunning niet geacht geweigerd te zijn indien de overheid over de vergunningsaanvraag, die het hernieuwen van een vergunning vermeld in artikel 43 of 44, eerste lid, omvat, geen uitspraak doet binnen de vastgestelde of verlengde termijn.

Na het verstrijken van de vastgestelde of verlengde termijn kan de aanvrager bij aangetekende brief de overheid die nalaat uitspraak te doen over de vergunningsaanvraag, rappelleren. Indien de overheid geen uitspraak doet over de vergunningsaanvraag binnen een termijn van honderdtwintig dagen vanaf de dag waarop de aanvrager van de vergunning de overheid een rappelbrief heeft toegestuurd, wordt de vergunning geacht geweigerd te zijn. Tegen de stilzwijgende weigering kan door de aanvrager beroep worden aangetekend binnen een termijn van één maand, te rekenen vanaf de dag die volgt op het verstrijken van de termijn van honderdtwintig dagen.

§5. In afwijking van artikel 12, wordt het advies van het overheidsorgaan over de vergunningsaanvraag, die het hernieuwen van een vergunning vermeld in artikel 43 of 44, eerste lid, omvat, niet geacht stilzwijgend gunstig te zijn bij het overschrijden van de adviestermijn.

De vergunningverlenende overheid kan na het verstrijken van de adviestermijn, de adviesaanvraag bij het adviesverlenend overheidsorgaan in herinnering brengen. Indien het overheidsorgaan geen advies uitbrengt binnen een termijn van één maand vanaf de dag die volgt op de datum van verzending van de herinnering, wordt het advies geacht gunstig te zijn.

Indien de milieuvergunningscommissies, vermeld in artikel 13, binnen de gestelde termijn geen advies uitbrengen over een vergunningsaanvraag, die het hernieuwen van een vergunning vermeld in artikel 43 of 44, eerste lid, omvat, wordt dat advies niet geacht stilzwijgend gunstig te zijn.”.

Art. 6. Dit decreet treedt in werking op de dag van de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van artikel 3, dat in werking treedt op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum.